

Ontdekt!

Dagboek van een aanstormend model

Ontdekt!

Van runway naar Broadway

Tiny Fisscher

moon

Lees ook van Tiny Fisscher:

Beroemd!

Showtime!

Covergirl

That's it!

Star Beach

Over van alles, maar vooral over de liefde

Beauty, Body & Brains

Eerste druk 2005

Achtste druk 2011

www.moonuitgevers.nl

www.tinyfisscher.nl

Tekst © 2005 Tiny Fisscher

Illustraties © 2005 Samantha Loman

© 2011 Tiny Fisscher en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Imageselect/Tetra Images

Omslagontwerp Mariska Cock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1187 8

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

*Met diepe bewondering voor haar moed en doorzettings-
vermogen, bedank ik Dorith voor haar humor en haar
inspirerende verhalen.*

Je krijgt nooit een wens zonder de macht te krijgen om die uit te laten komen. Al moet je er misschien wel voor werken.

R. Bach

Tegenslag breekt sommige mensen, maar doet anderen records breken.

W. A. Ward

Deel 1

7

Het begon met mijn nieuwe schoenen. Net gekocht van mijn pas gekregen kleedgeld. Dat was meteen op.

De hakken waren wat aan de hoge kant, maar ik had me nog nooit zo stoer gevoeld.

Ik had er ook de perfecte broek bij aan, die ik de week ervoor op de kop had getikt. Ik vond nooit broeken die mij goed zaten: mijn billen waren te dik voor mijn taille. Of mijn taille was niet in verhouding met mijn billen, zo kun je het ook zeggen.

Een wespentaille noemen ze dat. En die van mij had de maat van een pasgeboren babywesp. Alle broeken die ik paste, hadden zo'n tuut bij mijn onderrug. Met de beste riem van de wereld niet recht te trekken. 'Later zul je daar plezier van hebben,' zei mijn moeder altijd troostend. Maar ik vond dat geen troost. Later was nu niet, dus wat had ik daaraan?

Maar goed, nu had ik dus die geweldige broek. Van het kleedgeld van de vorige maand. Gekocht bij die winkel waar iedereen altijd de geweldigste kleren vandaan had maar waar ik nog nooit iets gevonden had.

En daar hing-ie. Hij zat perfect. En er zat nog korting op ook. Omdat niemand anders hem paste. ‘Misfit’ stond er op het prijskaartje. Niks misfit, voor mij was het de ‘perfect-fit’.

Met mijn haar in een dunne staart, mijn goede broek en nieuwe schoenen, maar zonder make-up, klikklakte ik de H&M binnen. Samen met mijn vriendin Bo, die ik kende van school en met wie ik veel optrok.

We snuffelden wat tussen de haarspeldjes en elastiekjes. Bo pakte een zakje met bruine haarelastiekjes, ik eentje met roze.

‘Gatver, roze?’ riep Bo.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Waarom niet?’ zei ik. ‘Juist omdat niemand van onze leeftijd dat draagt, vind ik het wel weer leuk.’ Ik was graag een beetje dwars. Juist ten opzichte van al die meiden die alles volgens de laatste mode willen doen. Alsof je er anders niet toe doet. Kom nou, wat een onzin.

Ineens werden we opgeschrikt door een stem. ‘*Excuse me, may I ask you something?*’

Verbaasd keek ik op. Er stond een kleine vrouw voor me. Ze had een rond gezicht, charmante bruine ogen en roodbruin haar in een slordige knot. Lachend keek ze me aan. Door de kuiltjes die ze daardoor in haar wangen kreeg, zag ze er extra vrolijk uit.

‘Yes,’ antwoordde ik. ‘*Of course.*’

Wat ze toen zei, kon ik niet geloven. Dit moest een grap zijn. Dit gebeurde andere meisjes. Meisjes met borsten, dik haar, lange stevige nagels. Meisjes met lange, dunne benen (maar niet zo dun als die van mij). Meisjes die eruitzagen als achttien terwijl ze nog maar net vijftien waren geworden.

Meisjes die alle broeken pasten zonder een tuut van achteren te krijgen. Meisjes die zelfverzekerd de lingerieafdeling rondliepen en de A-maten links konden laten liggen.

Dit overkwam toch niet een lat van veertien die nog regelmatig twaalf geschat werd, die haar eerste menstruatie nog niet eens had gehad, die er vijf jaar over deed om haar haar een centimeter te laten groeien en voor wie cup AA nog te hoog gegrepen was?

En nu werd mij gevraagd of ik ervoor voelde om een weekend naar Londen te komen. Om mezelf daar bij de *agency* te laten zien. Om wat testshoots te doen. Omdat ik *'perfect'* zou zijn voor modellenwerk, exact de juiste maten had, en een *'wonderful bone structure'*...

Het duizelde me. Mijn ogen zijn van nature al vrij groot, maar nu knalden ze denk ik zowat uit mijn gezicht van verbazing.

Er kwam een andere vrouw aanlopen. Ze wierp een snelle blik langs mijn lichaam. Er kwam een tevreden glimlach op haar gezicht. Ze stak haar hand uit.

'Hello,' zei ze. *'I'm Emma.'*

'Sorry,' zei de andere vrouw. *'Forgot to introduce myself. I'm Gemma.'*

Gemma vroeg of het modellenwerk me aan zou spreken.

Of het me aansprak? Wat een vraag! Ik kon het wel uitschreeuwen. Ik keek Bo aan, zij porde me in mijn zij.

'Wat gaaf!' riep ze. *'Je wordt gescout, midden in de H&M!'*

'Maar...' stamelde ik. Kon ik dit wel vertrouwen? Misschien waren het wel kidnappers. Of mensen die in het buitenland een harem bij elkaar scharrelden voor een of andere duistere sjeik in een nog duisterder land.

Gemma gaf me een kaartje. Daar stond het toch allemaal:

Selective, een adres, fax- en telefoonnummers, een website-adres en hun namen. Maar een kaartje was zo gedrukt en de naam van een modellenbureau kon iedereen uit zijn duim zuigen.

Gemma vroeg me uiterst vriendelijk of ik even mee naar buiten wilde komen, voor wat polaroids.

Beduusd liep ik met ze mee, Bo aan mijn arm. Op de foto? Ik stond altijd debiel op foto's. Nou ja, vooruit, sinds ik mijn beugel niet meer had, was het wat beter geworden. Maar toch.

Eerst lieten ze ons een stapeltje kaarten zien, met op elke kaart zes foto's van een model. Een grote op de voorkant en vijf kleine op de achterkant.

'Set cards,' zei Emma. Ze legde uit dat klanten via deze kaarten castings kunnen boeken voor modellen, of opdrachten. Ik kende dit soort kaarten wel. Een poosje geleden had ik een jongen ontmoet die fotomodel was. Het was een ongelofelijk knappe gast, maar toen hij me zijn set card liet zien en me heel opschepperig vertelde over de opdrachten die hij allemaal al had gedaan, voor die en voor die en voor die, knapte ik meteen op hem af. Wat een sukkel. Veel meisjes vallen als een blok voor zo'n jongen, ik niet. Ik hoef niet zo'n egotripper.

Bo en ik staarden naar de set cards die Emma ons liet zien.

'Die ken ik!' zei Bo. Ze nam een kaart in haar handen. 'Over haar was laatst een programma op tv. Dat ze in Japan was en naar allerlei castings moest.' Bo keek me aan. 'Weet je wat je verdient in Japan, véél! Nou ja, als je werk krijgt, tenminste. Dit meisje verdiende veel geld, maar dat moest ze allemaal aan haar moeder terugbetalen, bij wie ze schulden had.'

Ik keek naar het meisje op de foto. Ze was mooi, en dat terwijl ze een spleetje tussen haar boventanden had. Dat kan dus ook, dacht ik, een schoonheidsfoutje hebben.

Gemma gebaarde naar een pilaar, bij de ingang van de winkel. *'Could you stand over there, please?'* vroeg ze. Terwijl ik naar de pilaar liep, voelde ik me ineens stikverlegen. Ik raakte in paniek. *'Wat moet ik doen? Hoe moet ik kijken?'* fluisterde ik tegen Bo.

'Hallo, dit is toch vet, doe even normaal,' was Bo's reactie.

Normaal? Volgens mij deed ik normaal. Wie kon hier nou rustig op reageren?

'Just like that,' zei Gemma toen ik in de camera keek. Ze maakte een foto. En nog een. En nog een. Een paar serieus, een paar lachend.

Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat er een paar mensen bleven staan en naar me keken. Ik kon wel door de grond zakken. Maar tegelijkertijd voelde ik me ook trots.

'Thank you so much,' zei Gemma.

We moesten even wachten tot de polaroids klaar waren.

Ik vroeg me af waarom ze dit zo deed en niet gewoon met een digitale camera. Dat was toch veel gemakkelijker?

'Just a matter of taste,' antwoordde Gemma toen ik het haar vroeg. Digitaal kon tegenwoordig ook, maar zij vonden het gewoon fijner om met polaroids te werken.

Emma complimenteerde me met mijn Engels. Was in Engeland het talenonderwijs maar zo goed als hier, zei ze. Ze vroeg hoe oud ik was, of ik op school zat, of ik broers en zussen had. Ik antwoordde dat ik veertien was, helaas te veel tijd op school moest doorbrengen en godzijdank enig kind was.

'No fights,' lachte Emma.

'Except with my parents,' zei ik lachend terug.

'And with me,' grinnikte Bo.

Toen waren de polaroids klaar. Jak! Wat stond ik er verschrikkelijk op!

Maar Gemma en Emma dachten daar heel anders over.

'Great,' zeiden ze. Ze glimlachten tevreden.

Ik kon met de beste wil van de wereld niet begrijpen hoe ze deze foto's mee terug naar Londen durfden te nemen.

'Cool,' zei Bo. Enthousiast stootte ze me aan.

Gemma legde haar hand op mijn arm en vroeg of ik wat voor hun voorstel voelde.

Ik stamelde wat. Mocht ik er nog even over nadenken? En mocht ik er eerst met mijn ouders over praten?

'Of course, darling!' riepen de twee vrouwen in koor. Bij minderjarigen deden ze nooit iets zonder toestemming van de ouders. En ik moest zeker een van hen meenemen naar Londen.

Ik wankelde op mijn benen. Ik lachte een beetje schaaftig en gaf ze allebei een hand.

'Great smile...' mompelde de een.

'What a catch...' mompelde de ander.

'Aááááá!' gilden Bo en ik tegelijkertijd toen Gemma en Emma uit het gezichtsveld verdwenen waren.

Ik greep Bo vast. 'Zeg me dat ik droom, knijp me in mijn arm!'

Bo kneep.

'Au!'

'Je bent dus wakker,' constateerde Bo nuchter. 'En je bent net gescout door een Engels modellenbureau.' Ze begon opnieuw te gillen. 'Besef je wel wat er net is gebeurd? Jij, dege-

ne die altijd zo onzeker is over haar uiterlijk? Zie je wel dat je opvalt? Zie je wel dat je mooi bent?’

‘Het komt door mijn schoenen,’ zei ik.

‘Vast,’ zei Bo.